

عنوان مقاله:

مناسبات دوران کودکی با عرفان

محل انتشار:

نخستین همایش ملی تحقیقات ادبی با رویکرد مطالعات تطبیقی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مریم علایی خرایم - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام

خلاصه مقاله:

کودک آدمی بر اساس بنمایه های فطری و با حس عرفانی و دینی زاده میشود و از همین رو دوران کودکی با پاکی، سادگی، صداقت و شادابی و خلاقیت همراه است. کودکان، به حکم آن که دفتری جز دل اسپید همچون برف ندارند، و در آغازهای حیات خویش جز زمان حال، زمان نمی شناسند، زندگانی خود را با عرفانی ناب شروع میکنند و در تمام ویژگیها، به صوفیان میروند. کودکان، عارفان راستیناند. عارفانی که همه ی وجودشان نمایش یگانگی است و در این وحدت که وحدتی تنی، جانی و روانی است، مستغرق اند. به این اعتبار میتوان به سادگی از دنیای کودکی به عظمت بزرگان و قل 6ه های رفیع معرفت و عرفان دست یافت و از زاویهی کودکی منظره ی بزرگی و بزرگوار بودن را تماشا کرد. در این مقاله تلاش شده است تا ضمن بازکاوی قابلیت های فطری و روانشناختی دوران کودکی، عرفان حقیقی و ملکوت عالم کودکی مورد بررسی قرار گیرد. برخورداری کودکان از هوش شهودی و درک فیزیونومیک از پدیده ها، بهترین شرایط را برای پرورش حس دینی و عرفان ناب و حقیقی فراهم میسازد. رجعت به دوران کودکی، بازخوانی کتاب فطرت، برای زندگانی پاک و شاداب و خلاق و در واقع بازگشت به گوهر یگانه و مشترکی است که با همهی جهان پیوستگی دارد.

کلمات کلیدی:

عالم کودکان، عرفان حقیقی، حس دینی، هوش شهودی، درک فیزیونومیک.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/902249>

